

Radio Schiller den 3. november 2014: Obama på vej ned//valget i Østukraine

med formand Tom Gillesberg

Også: flere nationer samarbejder med BRIKS

Leder fra LaRouche-bevægelsen 3. nov. 2014: LaRouche: Forudsætningen for at redde civilisationen er at smide Obama ud

Under diskussioner søndag aften understregede Lyndon LaRouche, at vi har nået det punkt, hvor enten vi og de mennesker, som er enige med os, smider Obama ud af embedet, eller også er civilisationen færdig. Vi står helt ude på randen, og denne handling er forudsætningen for at redde civilisationen.

Menneskehedens fremtid afhænger af, at vi beslutter at sætte Obama ud af kraft med hensyn til hans bestræbelser for at blokere de hovednationer i verden, som tager skridt til at skabe det nye paradigme, som er centreret omkring BRIKS-nationerne og den globale bevægelse for udvikling. Hvis vi tillader Obama at lykkes med dette, kan vi gå ad helvede til.

På den anden side, hvis vi gør det rigtige og støtter Rusland og andre nationer, så kan vi vinde i global skala.

Den rolle, som Rusland, under Putins lederskab, spiller i forbindelse med Kina, er af afgørende betydning. Hvis vi ikke kan gøre et fremstød nu som en enhed, kunne vi miste menneskeheden. Vi må fjerne Obama fra magten. Hvis vi ikke gør det, er vi dødsdømte.

I USA er hovedcentret for politisk tænkning og kultur, iflg. LaRouche, New York City. Det, der foregår i NYC, er afgørende for den amerikanske befolknings politiske evner som helhed. I USA's historie har NYC været det store centrum for samtale. Tendensen har været, at NYC var tandsatsen. Det er det nationale centrum for beslutningstagning.

I løbet af de seneste uger har LaRouche-bevægelsen i New Jersey/NYC-området lanceret sit eget Manhattan Projekt. Med en række interventioner, begyndende med mødet i FN's generalforsamling, den indiske premierminister Narendra Modis møde i Madison Square Garden, et vigtigt møde, der blev holdt i Harlem, om frigivelsen af de hemmeligstemplede 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelse af saudiernes rolle i 11. september-angrebet, og i den seneste uge, en aggressiv intervention med LaRouche-bevægelsens Politiske Aktionskomites **Krigsplan til besejring af Ebola**, har LaRouche-bevægelsen begyndt at fremkalde et skift i nationen.

LaRouche påpegede, at vi ved slutningen af sidste uge befandt os på en nedadgående kurs. Verden stod på randen af termonuklear krig. Denne fare er ikke blevet fuldstændig fjernet. Men i begyndelsen af denne uge begyndte vi at opgradere vores aktivitetsniveau pga. vores organiseringsaktiviteter i NYC, som er det nationale center for, hvor det gærer, hvis der er noget i gære. Som et resultat begynder vi nu at se betydningsfulde kræfter, som bevæger sig i retning af at stoppe faren for krig ved at gøre fremstød for at sætte Obama ud af kraft.

Vi har nu muligheden for at besejre ondskabens kræfter; hvis vi ikke udøver denne mulighed, kunne vi tabe.

I denne uge kunne vi se, at der tages yderligere skridt til at redde menneskeheden. Folk i USA begynder at være parate til at skride til handling for at forandre verdenshistorien. Vi har en chance for at vinde nu. Vi må vinde denne krig for at forhindre, at det, der foregår i Mellemøsten, overtager hele verden.

Nøglen, understregede LaRouche, er, at vi bliver vores pessimisme kvit. Den pessimistiske vane er ikke påtvunget udefra, det er en beslutning, som hver person selv træffer. Hver enkelt person må beslutte sig for at befri sig selv fra pessimisme og skabe fremtiden.

LaRouche sagde, at hvis du ikke har 'ild i dine bukser', har du slet ingen ild. Nogle mennesker har ikke flammende bukser. De ønsker at være forsigtige, men benzinen er alligevel allerede antændt.

Helga Zepp-LaRouche opsummerede substansen i diskussionen på passende måde ved at understrege, at det, vi nu må gøre er, at Modi-ficere vores organisering.

Til glæden – An die Freude **Friedrich Schiller 1785** **(1808)**

(1)

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elisium,

Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligthum.
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng getheilt,
Alle Menschen werden Brüder,
Wo dein sanfter Flügel weilt.

Chor

Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuß der ganzen Welt!
Brüder – überm Sternenzelt
muß ein lieber Vater wohnen.

(2)

Wem der große Wurf gelungen,
eines Freundes Freund zu seyn;
wer ein holdes Weib errungen,
mische seinen Jubel ein!
Ja – wer auch nur eine Seele
sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle
weinend sich aus diesem Bund!

Chor

Was den großen Ring bewohnt
huldige der Simpathie!
Zu den Sternen leitet sie,
Wo der Unbekannte tronet.

(3)

Freude trinken alle Wesen
an den Brüsten der Natur,
Alle Guten, alle Bösen
folgen ihrer Rosenspur.
Küße gab sie uns und Reben,
einen Freund, geprüft im Tod.
Wollust ward dem Wurm gegeben,
und der Cherub steht vor Gott.

Chor

Ihr stürzt nieder, Millionen?
Ahndest du den Schöpfer, Welt?
Such' ihn überm Sternenzelt,
über Sternen muß er wohnen.

(4)

Freude heißt die starke Feder
in der ewigen Natur.
Freude, Freude treibt die Räder
in der großen Weltenuhr.
Blumen lockt sie aus den Keimen,
Sonnen aus dem Firmament,
Sphären rollt sie in den Räumen,
die des Sehers Rohr nicht kennt!
Chor
Froh, wie seine Sonnen fliegen,
durch des Himmels prächtgen Plan,
Laufet Brüder eure Bahn,
freudig wie ein Held zum siegen.

(5)

Aus der Wahrheit Feuerspiegel
lächelt sie den Forscher an.
Zu der Tugend steilem Hügel
leitet sie des Dulders Bahn.
Auf des Glaubens Sonnenberge
sieht man ihre Fahnen wehn,
Durch den Riß gesprengter Särge
sie im Chor der Engel stehn.
Chor
Duldet mutig, Millionen!
Duldet für die beßre Welt!
Droben überm Sternenzelt
wird ein großer Gott belohnen.

(6)

Göttern kann man nicht vergelten,
schön ists ihnen gleich zu seyn.

Gram und Armut soll sich melden
mit den Frohen sich erfreun.
Groll und Rache sei vergessen,
unserm Todfeind sei verziehn.
Keine Thräne soll ihn pressen,
keine Reue nage ihn.

Chor

Unser Schuldbuch sei vernichtet!
ausgesöhnt die ganze Welt!
Brüder – überm Sternenzelt
richtet Gott wie wir gerichtet.

(7)

Freude sprudelt in Pokalen,
in der Traube goldnem Blut
trinken Sanftmut Kannibalen,
Die Verzweiflung Heldenmut
– Brüder fliegt von euren Sitzen,
wenn der volle Römer kraißt,
Laßt den Schaum zum Himmel sprützen:
Dieses Glas dem guten Geist.

Chor

Den der Sterne Wirbel loben,
den des Seraphs Hymne preist,
Dieses Glas dem guten Geist,
überm Sternenzelt dort oben!

(8)

Festen Mut in schwerem Leiden,
Hülfe, wo die Unschuld weint,
Ewigkeit geschwornen Eiden,
Wahrheit gegen Freund und Feind,
Männerstolz vor Königstronen,
– Brüder, gält' es Gut und Blut –
Dem Verdienste seine Kronen,
Untergang der Lügenbrut!

Chor

Schließt den heiligen Zirkel dichter,
schwört bei diesem goldnen Wein:
Dem Gelübde treu zu sein,
schwört es bei dem Sternenrichter!

(9)

Rettung von Tirannenketten,
Großmut auch dem Bösewicht,
Hoffnung auf den Sterbebetten,
Gnade auf dem Hochgericht!
Auch die Toden sollen leben!
Brüder trinkt und stimmt ein,
Allen Sündern soll vergeben,
und die Hölle nicht mehr seyn.

Chor

Eine heitre Abschiedsstunde!
süßen Schlaf im Leichentuch!
Brüder – einen sanften Spruch
Aus des Todtenrichters Munde!

Til Glæden

Glæde, herlige gudinde, funke fra Elysium,
vi betræder fro i sinde, himmelske, din helligdom.
Ved din troldomsmagt fortønes tidens skranker, dagens
tvang.

Alle mennesker forsones af dit blide vingefang.

Kor:

Favnet være millioner! Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjerners hær må der bo en mild forsoner.

Du, som fik dit held at vinde dig en ven, der holder ord,
du, som vandt en herlig kvinde, bland din jubel i vort
kor!

Ja – selv du, der blot kan fjæle dig hos én, syng med i
dag!

Den, det blev forment, må stjæle sig med gråd fra dette
lag.

Kor:

Alle klodens millioner, sympatiens stjernebro
fører til det høje bo, hvor en ukendt guddom troner.

Hun vil mætte alle munde ved naturens rige bord,
alle gode, alle onde følger hendes rosenpor.

Kys og druer, ven og frænde, rige gaver strør hun ud,
vi fik vellyst uden ende, og keruben står hos Gud.

Kor:

Løft jeres åsyn, millioner! Vend jert blik fra denne
jord!

Søg vor skaber, hvor han bor, over nattens stjernezoner.

Glæde, det er kendemærket på den evige natur.

Glæden, glæden driver værket i det store verdensur,

lokker blomsten frem og sender sole ud i dyst beredt,

himmelkugler, ingen kender, ingen stjernemand har set.

Kor:

Glad som himlens sole træder dansen gennem rummets pragt,
vandrer, brødre, uforsagt, som en helt til sejr og hæder.
Ud af sandheds ildspejl blinker den til forskeren: bliv
ved!

Og til dydens stejle brinker leder den en martyrs fjed.
Fjernt på troens solglansbjerge vajer deres sejrflag,
og fra gravens sprængte væge ses de midt i englens lag.

Kor:

Lid og tål med tørstigt hjerte for en ny og bedre dag!

Over hvælvets stjernetag får vi løn for al vor smerte.

Gudeløn kan ingen yde – men vær guders væsen tro!

Sorg og armod skal vi bryde, så de frydes med de fro.

Læg din harm og hævn til side, tilgiv selv din fjendes
skam,

og lad ingen gråd og kvide, ingen anger plage ham.

Kor:

Stryg hver gældspost, der kan findes, sonet været nid og
nag!

Brødre, husk på dommens dag vil hver dom, vi dømte
mindes.

Glæden sprudler i pokaler, ja, lad druens gyldne blod

mildne alle kannibaler, gi' den slagne trøst og mod.

Brødre, rejs jer fra jert sæde, tag det fulde glas i
hånd,

denne skål til evigt glæde vier vi den gode ånd!

Kor:

Den, som stjerners lovsangstøner og serafers hymner får,
drik for ham, der forestår alt og over alle toner!

Hold dig stærk, om du må lide, hjælp, hvor uskyld trædes
ned,

og lad ven og fjende vide, du kan holde svoren ed.

Intet kryberi for tronen – brødre, bli'r end kampen hed,
så lad dåden bære kronen, og slå løgnens yngel ned!

Kor:

Slut jer nær og fast i kæden, sværg ved vinens gyldne
glød

trofast i liv og død, sværg ved ham, der gav os glæden

Kilde: Til glæden og andre gendigtninger / ved Martin N.
Hansen. – Odense Amts Bogtrykkeri, 1967.

**Helga Zepp-LaRouche:
25 år efter den forpassede
chance i 1989 har vi endnu en**

chance

– denne gang den sidste!

2. nov. 2014 – Et kvart århundrede er lang tid. I mellemtiden er en hel generation, som er født efter Murens fald den 9. nov. 1989, vokset op, og blandt dem, som dengang var børn, har mange kun en vag erindring om denne dag. Og dog var dette øjeblik en af historiens sjældne stjernestunder, et af disse kostbare øjeblikke, hvor menneskehedens skæbne kunne have været vendt til en positiv epoke.

Det var et utroligt øjeblik; folk klatrede op på Muren, dansede på den og omfavnede hinanden med glædestårer strømmende ned over ansigtet. Og også i de følgende uger lå der en uhyre spænding over Tyskland – den latente uvished om det ville forblive fredeligt, men også en løftet stemnings magi. Beethovens 9. symfoni blev samtidig udsendt to gange over tysk fjernsyn til jul og syntes at være den eneste komposition, som kunne give dette historiske øjeblikks løfte passende udtryk.

Hvad er det, som er gået så katastrofalt skævt? I dag befinder store dele af verden sig i kaos, vi er på randen af en tredje, termonuklear verdenskrig, som ville udslette menneskeheden, hele Sydvestasien er blevet til Helvede på Jord, hvis terrorudsendinge også truer Europa, USA, men også Rusland, Kina eller Indien, og med Ebola truer en pandemi, som på grund af kriminelle undladelsessynder udgør en fare for hele menneskeheden.

Allerede umiddelbart efter Murens fald foreslog Lyndon LaRouche programmet for »Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien«, med hvilket Østeuropas industrielle kapacitet kunne have været reddet og moderniseret. Efter Sovjetunionens opløsning foreslog vi så, med programmet for den Eurasiske Landbro som den Nye Silkevej, et koncept, med hvilket Europas

og Asiens befolknings- og industricentre kunne være blevet forbundet gennem opbygning af infrastrukturen og de såkaldte udviklingskorridorer. Da den hidtidige modstander i den Kolde Krig, Sovjetunionen, ikke længere eksisterede, kunne denne Nye Silkevej også have dannet grundlag for en fredsorden for det 21. århundrede, som forbandt folkeslagene.

I stedet for besluttede de neokonservative i kredsen omkring præsident Bush sr. og Margaret Thatcher at udvide den eneste, tilbageblevne supermagt, med Det britiske Imperium som model. Med Sovjetunionens forsvinden fandtes der ikke længere nogen, som kunne tvinge dem til at overholde de regler for gensidig kontrol eller krisehåndtering, som selv under den Kolde Krig blev anset for selvfølgelige.

Meget hurtigt fandt man det ikke nødvendigt at holde de løfter, man havde givet Rusland om, at NATO aldrig ville udvides til Ruslands grænser, og skridt for skridt fulgte NATO's og EU's udvidelse mod øst og inddæmningen af Rusland frem til den aktuelle trussel om udstationeringen af polske, militære støttepunkter ved den russiske grænse.

For det nye globaliseringsregime var folkeretten, som er baseret på Den westfalske Fredstraktat, en forhindring, som det gjaldt om at afskaffe så hurtigt som muligt. Den nationale suverænitet, som garanteres i FN-charteret, og som stammer fra Den westfalske Fredstraktat, skulle ofres for overnationale strukturer, såvel som for den angivelige ret, at man måtte intervenere militært i hele verden af »humanitære« grunde, som kom til udtryk i doktrinen om »Ansvar for at beskytte« (R2P, Responsibility to Protect). Den blev ledsaget af regimeskift imod »skurkestater« som Irak, Afghanistan, Libyen og også gerne Syrien og, om muligt, Iran; af »farverevolutioner«, som finansieredes med milliarder, og hvor betalte aktivister mobiliserede imod regeringer, som endnu ikke havde underkastet sig Imperiet – i Ukraine, i Georgien, i det »Arabiske Forår«; Thailands destabilisering, efterfulgt så snart som muligt af et »Maidan i Rusland«; dernæst uighurernes opstand i Xinjiang-

provinsen imod Kina, og sluttelig Honkong.

Ud af Zbigniew Brzezinskis oprindelige »Islamiske kort« i 1980'erne mod Sovjetunionen i Afghanistan voksede så Taliban, al-Qaeda, al-Nusra og nu sluttelig IS-kalifatet; i et kontinuerligt skift blev gårsdagens »frihedskæmpere«, som skulle fjerne »skurkestater«, og som måtte støttes med amerikanske og britiske våben, til terrorister, som man måtte føre krig imod – naturligvis altid ledsaget af en yderligere ophævelse og indskrænkning af borgerrettighederne og den angivelige nødvendighed af at totalovervåge sin egen og sine forbundsfællers befolkning.

Parallelt med afskaffelsen af den internationale retsorden gennem den brutale dominans af den stærkeres ret fulgte også fjernelsen af de love, som havde beskyttet det almene vel inden for det økonomiske område. Afreguleringen af banksektoren var til stadig større fordel for spekulanterne på bekostning af industri og landbrug. Svælget mellem rig og fattig blev stadig større, hvor 85 personer ejer lige så meget rigdom, som 3,5 milliarder mennesker. Det fald i levestandarden i den såkaldte »fjerde verden«, som har stået på i årtier, og som er forårsaget af Den internationale Valutafonds betingelsespolitik og gribbefondenes praksis, har frembragt betingelser, hvoraf Ebola blot er et eksempel på de kommende, smitsomme sygdomme, som truer menneskehedens eksistens.

Og alt imens NATO's doktrin under den Kolde Krig, MAD-doktrinen, Mutual Assured Destruction (garanteret gensidig ødelæggelse) – altså, at menneskeheden selv ville udløse sin gensidige udslettelse i tilfælde af atomkrig – allerede var et barbarisk Damoklessværd, som hang over menneskehedens hoved, så er forandringen efter afslutningen af den Kolde Krig endnu værre. For nu er det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, såvel som doktrinen om »Global Prompt Strike« og »Air Sea Battle« imod Kina, alle baseret på den utopiske forestilling, at det ved hjælp af ny teknologi, såsom

cyberkrig, Stealth-teknikker og højpræcisionssystemer, skulle være muligt at vinde et førsteangreb mod Rusland, Kina og andre atommagter.

Det frygtelige er ikke blot, at dette Imperium, med alle disse rænkespil, har efterladt et blodigt spor af kaos og ødelæggelse; det afskyelige er, at »Europa« og Tyskland som en vasal næsten kritikløst har tilsluttet sig denne politik. Det allerførste, som må ske, er en uforbeholden indrømmelse af, at denne politik er fuldstændig og totalt mislykket og har bragt verden til randen af selvødelæggelse.

Lykkeligvis har de stater, som var blevet udset som ofre af denne imperiepolitik, taget konsekvensen og skabt en radikalt anden politisk og økonomisk mulighed. Organisationer, som tilsammen udgør mere end halvdelen af menneskeheden – BRIKS-staterne, UNASUR, CELAC, SCO, ASEAN og andre stater – har i over et år været i gang med at opbygge en alternativ, økonomisk verdensorden. Den kinesiske præsident Xi Jinping har sat opbygningen af den Nye Silkevej på dagsordenen i alle disse organisationer, som efterfølgende som sit resultat har haft en overflod af infrastrukturprojekter, avantgardeprojekter inden for energiområdet og rumforskning, kreditinstitutioner til finansiering af realøkonomien, såvel som kulturelt samarbejde på baggrund af de respektive, højkulturelle traditioner; en overflod, som man efter europæiske forhold næppe mere kan forestille sig.

Kina, Indien, Rusland, Brasilien, Sydafrika, men også mange andre stater, som er blevet smittet med BRIKS-staternes utrolige optimisme, virkeliggør i dag netop det, som vi for 23 år siden foreslog med den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej. Det vil sige, at dette program ikke mere blot er en idé, men at det nu også bliver omsat i praksis.

I BRIKS-staterne har der, frem for alt på grund af de fremragende lederegenskaber hos sådanne personligheder som Xi Jinping, Narendra Modi, Vladimir Putin, Dilma Rousseff og

Jacob Zuma, længe hersket en optimisme i befolkningen med hensyn til fremtiden, som så godt som heller ingen i Europa blot kan forestille sig. Alle disse nationer ser sig selv som fremtidige rumfartsnationer, som innovationssamfund og kulturnationer, der fremstiller menneskehedens fremtid langt mere menneskelig, og som vil indlede en fuldstændig ny æra.

Konsekvensen af det her fremførte er, at verden i dag, 25 år efter Murens fald, atter er splittet: på den ene side finder vi den transatlantiske verden, som forfølger en imperial, monetaristisk politik til fordel for små magteliter, og på den anden side finder vi en dynamisk kombination af stater, som har forpligtet sig til et lederskab til fordel for det almene vel og menneskehedens fremtid. De gode nyheder er, at denne splittelse på ingen måde er et jerntæppe, men på baggrund af Silkevejen er et åbent koncept, som alle verdens stater inviteres til at deltage i og arbejde med på.

Virkeliggørelsen af den Nye Silkevej 25 år efter Murens fald, som et koncept, der skal forbinde folkeslagene, betyder ikke blot en fantastisk chance for, at vi her i Europa kan komme ud af vores nuværende dilemma, som består i, at vi som vasaller i det angloamerikanske imperium er viet til den sikre undergang, men det betyder også en triumf for de idéers magt, hvis tid er kommet.

Og der findes intet bedre kunstværk til at fejre denne årsdag (den 9. november – Murens fald), end Beethovens komposition over Friedrich Schillers »Ode til glæden«^[1] med ordene:

Favnet være millioner!

Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjerners hær

Må der bo en mild forsoner.

[1] Se den tyske og danske tekst [her](#)

Fantastisk foto af Månen og Jorden taget af Kinas Chang'e-5T

Kinas Chang'e-5T rumfartøj tog på sin mission om at flyve rundt om Månen, et fantastisk fotografi af Månens bagside i forgrunden af billedet, med Jorden i baggrunden. Fotografiet kan ses på

<http://english.peopledaily.com.cn/n/2014/1029/c98649-8801576.html>

Chang'e-5T nåede frem til Månen den 27. okt., skulle blive dér i 32 timer og dernæst foretage de nødvendige justeringer for at flyve hjem.

Leder fra LaRouche-bevægelsen 2. nov. 2014: På randen af termonuklear

krig, eller på randen af Det britiske Imperiums endelige nederlag

I en udstrakt dialog med medarbejdere lørdag morgen undersøgte den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche de ekstraordinære skred, som har fundet sted i løbet af den seneste uge, begyndende med lanceringen af en særdeles synlig revolte imod Obama-præsidentskabet udført af Pentagon og betydningsfulde grupperinger i Obamas eget Demokratiske Parti.

LaRouche bemærkede også, at faren for en generel krig – inklusive en termonuklear udslettelseskrig – også er større nu, end på noget andet tidspunkt i den seneste tid, på grund af Det britiske Imperiums desperation over udsigten til totalt nederlag, som repræsenteres af initiativer fra BRIKS-landene og andre nationer, som samler sig omkring den Nye Udviklingsbank, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og andre tiltag. Den kendsgerning, at et levedygtigt alternativ til den død og ødelæggelse, som følger i kølvandet på det britiske imperiesystems kollaps, driver London – og dets lakajer, såsom den amerikanske præsident Barack Obama – til at forcere et opgør med Moskva og Beijing.

Blot i løbet af de seneste 24 timer er der fremkommet nye tegn på denne desperate forcering af krigen, inklusive: trusler fra neonazister i Ukraine om at gennemføre et militærkup imod præsident Poroshenko, hvis han ikke går hurtigt nok frem med brylluppet mellem Kiev og NATO og Den europæiske Union; og det bloddryppende angreb på Kinas præsident Xi Jinping fra Elizabeth Economy, direktør for Asiatiske Studier ved Rådet for Udenrigsrelationer i november/december-udgaven af deres udgivelse, Foreign Affairs, i hvilken hun kræver en amerikansk militæroprustning og et fremstød for farverevolutioner over hele Sydøstasien for at sætte den »nye kinesiske Kejser« på

plads.

LaRouche bemærkede imidlertid, at en betydningsfuld kursændring er blevet indledt i USA i løbet af den seneste uge, hvis hovedformål er at stoppe Tredje Verdenskrig ved at gennemtvinge et engrossalg, som skal udrense Obamas Hvide Hus og det Nationale Sikkerhedsråd. LaRouche manede til forsigtighed og sagde, at der skal gøres meget mere for at stabilisere denne kursændring, men bevægelserne i løbet af de seneste syv dage har været dramatiske.

»I dag«, sagde LaRouche til sine medarbejdere, »viser kendsgerningerne, at Obama er på vej ned. Betydningsfulde kræfter er i bevægelse, og deres handlinger har endnu ikke nået toppunktet.«

LaRouche tilføjede, at hvis processen med at bringe Obama til fald fortsætter fremad, vil det bringe den overordnede, britiske plan i fare. Han nævnte det nylige genvalg af den brasilianske præsident, Dilma Rousseff, som en sejr over de britiske bestræbelser på at destabilisere Brasilien og fjerne landet fra BRIKS-sammenhængen.

»Nu kan vi«, forklarede LaRouche, »skabe en række operationer, som fører til Obamas fald og en sejr over det, han repræsenterer som en britisk agent. Vi har en åben mulighed for succes, hvis vi kan bevare vore kræfters momentum over de næste par uger.«

LaRouche refererede udtrykkeligt til en række afsløringer i løbet af de seneste par dage, som i vid udstrækning var blevet publiceret, og som detaljeret beskrev Obamas og hans Hvide Hus' og nationale sikkerhedsteams totalt inkompetente sabotage af planerne for krig mod Islamisk Stat, som Pentagon og stabscheferne omhyggeligt har udarbejdet. Disse lækager, som indbefatter to følsomme memoer om Det hvide Hus' forkludring af krigsplanerne, er blevet godkendt i toppen af Pentagon og udgør blot en åbningsvalve for en kampagne, som forventes at

eskalere i næste uge i kølvandet på midtvejsvalget. Hovedmål for udrensningen i Det hvide Hus er Obamas stabschef Denis McDonough, hans nationale sikkerhedsrådgiver dr. Susan Rice og hendes næstkommanderende Ben Rhodes og Tony Blinken. Pentagons bestræbelser tilskyndes af en voksende gruppering af seniorer i det Demokratiske Parti, som nu ser Obama som det Demokratiske Partis død.

LaRouche sagde til sine medarbejdere, at

»USA kan ikke overleve under det aktuelle lederskab. Vi befinder os imidlertid ved et vendepunkt. Dette vil imidlertid tage til i styrke. Vi må sikre skiftet.

Obama er ved at gå ned som Det britiske Imperiums største aktiv. Det nuværende system er dødsdømt, og den eneste mulighed er at skylle det ud i toilettet og tilslutte sig det nye system. Obama er i færd med at blive skyllet ud i toilettet.«

Toogtredive nationer inklusive USA repræsenteret i Havana på møde om Ebola

30. okt. 2014 – For anden gang på ti dage var den Bolivariske^[1] Alliance af Folkeslagene i Vort Amerika (ALBA) vært for et møde i Havana, Cuba, med det formål at udstikke strategier til bekæmpelse af Ebola-epidemien. Til forskel fra det første møde den 20. oktober, som inkluderede repræsentanter fra ALBA's ni medlemsnationer, bragte

sammenkomsten den 29.-30. okt. lægelige specialister og teknikere fra 32 nationer, inkl. en embedsperson fra USA's Center for Sygdomskontrol (CDC), sammen.

Formålet med mødet er at udarbejde en handlingsplan, som dernæst vil blive sendt til statsoverhovederne og sundhedsministrene i Alba-nationerne ikke senere end 5. nov., selv om samarbejdet går langt ud over Alba-gruppen. De intense drøftelser fokuserede på de specifikke forholdsregler, som må tages, inkl. beskyttelse af sundhedspersonale, uddannelse, grænsekontrol, forebyggelse, hospitalspleje og at sørge for, at befolkningerne er uddannede og informerede om Ebola, med henblik på at konfrontere det, som en repræsentant fra Verdenssundhedsorganisationen, WHO, kaldte en »reel fare« for, at Ebola kom ind i området. Dr. Carissa F. Etienne, direktør for Pan American Health Organisation (PAHO), understregede, at mødet vil hjælpe med at identificere svagheder og styrker i de nationale planer med henblik på at udarbejde en fælles strategi imod Ebola.

Associated Press rapporterede den 29. okt., at det var en overraskelse, at Nelson Arboleda, CDC's direktør for Mellemamerika, deltog. I en tale på mødet den 30. okt. understregede den cubanske præsident Raul Castro nødvendigheden af, at USA og Cuba tilsidesatte deres politiske uoverensstemmelser og samarbejdede om at bekæmpe Ebola. Mens Barack Obama fortsætter med at forsvare den dødelige virus' menneskerettigheder og spreder misinformation og løgne om den, kontaktede CDC, iflg. rapporter, Udenrigsministeriet for at arrangere amerikansk repræsentation på mødet i Havana, hvorefter Arboleda, som har base i Guatemala, rejste til Cuba.

Ifølge AP har CDC tidligere sendt repræsentanter til Cuba, og også været vært i USA for cubanske embedsmænd fra sundhedssektoren. I sidste uge deltog den amerikanske topdiplomat på øen også i en briefing om Ebola, som udenrigs- og sundhedsministrene holdt for udenlandske diplomater. Arboleda sagde til reportere, at »dette er en global

nødsituation, og vi bliver nødt til at arbejde sammen og samarbejde. Vi vil gøre alt for at sikre en hurtig diagnosticering af patienterne for at bryde overførselscyklussen ... Vi vil gerne samarbejde med alle de aktører, som opererer i området, for at sikre, at vi har en effektiv, international respons mod virussen, rapporterede 14yMedio den 29. okt. Arboleda understregede også vigtigheden af, at cubansk og amerikansk sundhedspersonale arbejder sammen i Vestafrika.

[1] Af Bolivar, Simon (1783-1830), venezuelansk militærperson og politisk leder, som spillede en central rolle i Latinamerikas succesfulde kamp for uafhængighed fra spansk imperium.

USA: Den amerikanske offentlighed køber ikke salgstalen om ikke at bekymre sig over Ebola

31. okt. 2014 – Den kurren over for offentligheden, som kommer fra regeringsfolk fra præsident Obama og nedefter, har forsikret befolkningen om, at Ebola er besværlig, men ikke udgør en fare for amerikanere, og Mor tager sig af det. Delstatsregeringsfolk, som har forsøgt at tage skridt til mere aggressiv handling over for den mulige smittespredning, er kommet under pres for ikke at gøre det. Den seneste salgstale var præsidentens bemærkninger om Ebola den 28. okt., hvor han differentierede politikken over for militært og civilt personale, som vendte hjem fra Afrika fra missioner mod

sygdommen. Forsvarsministeriet meddelte fornylig, at soldater, som vendte hjem fra Vestafrika, vil blive underkastet en 21-dages karantæne, men præsidenten sagde, at dette er for besværligt med hensyn til de frivillige civile. Der er udspyt afpresning i nyhedsmedierne imod dem, som ved, at krigen mod Ebola skal udkæmpes og vindes i Afrika: hvis sundhedspersonale, som vender hjem fra Afrika, kommer i karantæne i USA, vil de fravælge bekæmpelsen, fordi karantænen er frygtelig ubelejlig.

I går rapporterede CBS News resultaterne af en amerikansk opinionsundersøgelse, som de havde foretaget fra den 23. okt. om spørgsmålet om karantæne imod mulig Ebolasmitte. Resultaterne er i skarp modstrid med den føderale regerings forsikringer:

»Firs procent mener, at amerikanske borgere og folk med lovligt ophold, som vender hjem fra Vestafrika, bør sættes i karantæne ved ankomsten til USA, indtil det er sikkert, at de ikke har Ebola. Kun 17 % mener, at de burde have tilladelse til at komme ind i landet, så længe de ikke udviser symptomer på Ebola.« Med hensyn til udenlandske besøgende fra Vestafrika rapporterede CBS, »Kun 14 % mener, at en udenlandsk besøgende bør have tilladelse til at komme ind i USA, så længe de ikke udviser symptomer på Ebola. De fleste adspurgte – 56 % – mener, at de bør sættes i karantæne ved ankomsten, mens lidt over en fjerdedel (27 %) mener, at de slet ikke burde få tilladelse til at komme ind i USA, indtil Ebola-epidemien i Vestafrika er ovre.«

Mens dette skrives har otte delstater indledt en offentlig sundhedspolitik over for personer, som ankommer til dem fra Vestafrika, og som ikke udviser symptomer på Ebola. Disse delstater er Californien, Connecticut, Florida, Georgia, Illinois, Maine, New Jersey og New York. Delstaternes politik er forskellig, men differentierer, efter et interview af den ankommende rejsende, mellem dem, som har haft kontakt med en person med Ebola, og dem, som ikke har haft denne kontakt. De

fleste af disse stater har en obligatorisk, 21-dages karantænetid for personer, som har haft kontakt med sygdommen – som regel hjemme. De, som ikke har haft kontakt, er under observation for kropstemperatur og begyndende symptomer, en undersøgelse, de som regel selv udfører og indrapporterer til sundhedsministeriet (i delstaten) mindst en gang om dagen.

Radio Schiller den 30. oktober 2014: Øget trussel om atomkrig// Frankfurt konferencerapport// Ebola nødplan

Med formand Tom Gillesberg.

Videoen bliver klar senere idag fredag.

Ebola: Cuba er den største enkeltleverandør af

sundhedsarbejdere Vestafrika

til

28. okt. 2014 – Cubas regering har leveret det, for et enkelt land, største antal sundhedsarbejdere til Vestafrika for at bekæmpe Ebola-krisen, rapporterer *Caribbean 360* den 27. okt.

Ifølge Verdenssundhedsorganisationen WHO har Cuba bidraget med mere end Røde Kors, eller nogen anden rig nation. Cuba

»har stillet antallet af relevante folk til rådighed. Der er flere menneskelige ressourcer fra Cuba end fra mange, mange NGO'er tilsammen«,

rapporterer dr. Jose Luis DiFabio, WHO's repræsentant på Cuba.

Sidste uge ankom yderligere 91 cubanske læger og sygeplejersker til Liberia og Guinea i tillæg til de 165, som allerede befinder sig i Sierra Leone. Cuba har forpligtet sig til at levere flere professionelle sundhedsarbejdere til bekæmpelse af Ebola, end nogen anden regering. Jorge Lefebre Nicolas, Cubas ambassadør til Liberia, sagde til Reuters,

»Vi kan ikke se vore brødre fra Afrika i vanskelige tider og stå der med armene over kors.«

Ronaldo Hernandez Torres, en af de cubanske læger, som fornylig er ankommet til Liberia, skrev på sin Facebook-side den 23. okt., at

»vi snart vil befinde os ved frontlinjen, hvor vi er med til at betale den taknemmelighedsgæld, som hele menneskeheden skylder Afrika. Den eneste måde at stoppe denne epidemi i at nå frem til resten af verden, er ved at stoppe den her. Lad os arbejde, så der ikke forekommer et eneste, yderligere dødsfald på dette storslåede kontinent«,

rapporterede *CubaSi* den 27. okt.

Sean Casey, direktør for det Internationale Lægekorps' nødberedskabsteam i Liberia, sagde,

»den internationale respons har været langsom ... virussen spreder sig hurtigere, end vi alle sammen bliver parate. Det er godt, at cubanerne kommer. Vi har brug for, at flere lande kommer frem.«

Billede: Cubansk sundhedspersonale på vej til Sierra Leone

Kina fortæller Obama, han skal bekæmpe Ebola, ikke angribe Rusland

28. okt. 2014 – I dag publicerede Kinas officielle avis Global Times en kronik, som angreb »Obamas russiske kommentarer« i FN. Obamas tale sammenkædede Rusland, Ebola og ISIS som »tre trusler« mod verden. Reporteren byggede artiklen på et interview med Li Xing, en professor i russiske og asiatiske anliggender fra Regeringsskolen ved Beijings Almene Universitet. Kronikken sammenkæder Obamas vanvittige bemærkning med George Soros' ditto, som i denne uge advarede om »Europas falliterklæring « over for russisk »ekspansionisme«. Artiklen svarer:

»Faktisk er det de 28 EU-bloklandes hastige ekspansion, som overskrider deres kapaciteter, som er en trussel mod Ruslands fundamentale interesser, og ikke omvendt.«

Artiklen slutter med en henvisning til den alvorlige Ebola-krise:

»Lande som USA og Rusland må påtage sig deres ansvar som

store magter og samarbejde om at håndtere sådanne globale trusler, i stedet for at udveksle bidende bemærkninger.«

Værre end byldepest; Samantha Power rejser til Guinea

26. okt. 2014 – Det er det sidste, Guinea, Liberia og Sierra Leone har brug for, men nu må de tolerere et opvisningsstykke af et besøg af Obamas FN-ambassadør, Samantha Power. Ved afrejsen sagde hun til NBC News, at alle lande i verden – med undtagelse af USA og Storbritannien – manglede at leve op til deres forpligtelser over for Ebola. »Nationer, hvor jeg hver dag arbejder, skriver under på resolutioner og priser det gode arbejde, som USA og Storbritannien og andre udfører, men selv har de endnu ikke taget ansvaret for at sende læger, senge, samt sende det rimelige pengebeløb.«

Dette kommer fra en minister i Obamaregeringen, som har løjet om, hvor alvorlig Ebola-krisen er, løjet om, hvordan sygdommen overføres, promoveret en økonomisk politik, der fører til sådanne epidemier, og i øvrigt på anden måde favoriseret folkedrab i overensstemmelse med Malthus-filosofien.[1]

Faktisk gik Power ikke glip af lejligheden til også at angribe den nye karantæne-politik, som delstaterne Illinois, New York og New Jersey har indført, hvor man gennemfører en 21-dages karantæne af sundhedsarbejdere, som vender hjem fra behandling af ebola-patienter i Vestafrika – en minimal, men fornuftig forholdsregel.[2] Power sagde, at denne nye politik var »tilfældig og uigennemtænkt«, og at de, der vendte hjem, skulle behandles som »helte«.

NBC's telegram bemærker, at »det stod ikke umiddelbart klart, om Power ville blive anbragt i karantæne ved hjemkomsten til USA.« Det ville være passende – i 25 år til livstid – sammen med sin boss Obama, for at forhindre dem i yderligere at udbrede den skadelige, britiske ideologi med overlagt affolkning.

[1] Se: [Med deres egne ord: Imperiet kræver folkemord](#)

[JFK tilbageviste Malthus](#)

[2] Se: [LaRouche-bevægelsens Nødplan til besejring af Ebola-pandemien](#)

Leder fra LaRouche-bevægelsen 30. okt. 2014: LaRouche kommer med en meget ligefrem vurdering af faren for krig

»Det betyder ikke, at dette er en forudbestemt begivenhed. Det betyder, at sandsynligheden for en sådan begivenhed er stor. Og det betyder, at hele verden snart kunne være i krig, med generelt folkemord, som et resultat af den kædereaktion af virkninger, som en sådan handling forårsager.«

Download (PDF, Unknown)

Putin siger sandheden i Valdai Internationale Diskussionsklub

24. okt. 2014 – Under det afsluttende plenarmøde i Valdai Internationale Diskussionsklub over temaet »Verdensordenen: Nye regler, eller et spil uden regler«, talte den russiske præsident Vladimir Putin om den internationale situation i udiplomatiske, sandfærdige vendinger. Valdai Klub havde i år deltagelse af 108 eksperter, historikere og politiske analytikere fra 25 lande, inklusive 62 udenlandske deltagere. Det følgende er uddrag af hans bemærkninger:

»Noget af det, jeg siger, kan synes lidt for barsk, men hvis vi ikke taler direkte og ærligt om det, vi virkelig tænker, er der i det hele taget ikke meget mening i at mødes på denne måde. I det tilfælde ville det være bedre ganske enkelt at holde sig til diplomatiske sammenkomster, hvor ingen siger noget, der virkelig giver mening, og hvor, med en berømt diplomats ord i erindringen, man erkender, at diplomater har tunger for ikke at sige sandheden.

For det første er ændringer i verdensordenen ... sædvanligvis blevet ledsaget af, om ikke globale krige og konflikter, så af en kæde af intense konflikter på lokalt plan. For det andet, så drejer global politik sig frem for alt om økonomisk

lederskab, spørgsmål om krig og fred og den humanitære dimension, inklusive menneskerettigheder.

Ulykkeligvis findes der ingen garanti for, at det nuværende, globale og regionale sikkerhedssystem er i stand til at beskytte os fra omvæltninger. Dette system er blevet alvorlig svækket, fragmenteret og forvansket.

Den Kolde Krig endte, men den endte ikke med underskrivelsen af en fredstraktat med klare og gennemsikkelige aftaler om at respektere eksisterende regler, eller om at skabe nye regler og standarder. Dette skabte indtrykket af, at de såkaldte sejrherre i den Kolde Krig havde besluttet at forcere begivenheder og omforme verden til fordel for deres egne behov og interesser.

International lov er blevet tvunget til retræte om og om igen af angrebet fra legal nihilisme. Objektivitet og retfærdighed er blevet ofret på alteret for, hvad der var politisk formålstjenligt. Arbitrære fortolkninger og partiske skøn har erstattet legale normer. Samtidig har den totale kontrol over de globale massemedier gjort det muligt, når det var ønskeligt, at portrættere hvidt som sort og sort som hvidt.

I en situation, hvor et land og dets allierede, eller rettere sagt dets satellitter, dominerede, forvandlede søgen efter globale løsninger ofte til forsøg på at gennemtvunge deres egne, universelle opskrifter. Denne gruppes ambitioner voksede sig så store, at de begyndte at præsentere den politik, som de smedede sammen i magtens korridorer, som hele det internationale samfunds anskuelse. Men det er ikke tilfældet.

Selve begrebet om national suverænitet blev en relativ værdi for de fleste lande. Det, som essentielt blev foreslået, var følgende formel: Jo større loyalitet mod verdens eneste magtcentrum, desto større dette eller hint regerende regimes legitimitet.

De forholdsregler, som man tog imod dem, der nægtede at

underkaste sig, er velkendte og er blevet prøvet og testet mange gange. Det omfatter magtanvendelse, økonomisk og propagandamæssigt pres, indblanding i interne anliggender og påkaldelse af en slags overlegal legitimitet, når man havde brug for at retfærdiggøre ulovlige interventioner i denne eller hin konflikt eller vælte ubelejlige regimer. På det seneste har vi fået voksende beviser for, at decideret afpresning er blevet brugt over for flere ledere. Det er ikke for ingenting, at Big Brother bruger milliarder af dollars på at overvåge hele verden, inklusive de nærmeste allierede.

Lad os spørge os selv: Hvor veltilpas føler vi os med dette, hvor trygge er vi, hvor lykkelige er vi for at leve i denne verden, og hvor retfærdig og fornuftig er den blevet? Vi har måske ingen virkelig grund til at være bekymrede, gøre indvendinger og stille ubelejlige spørgsmål? Måske er USA's exceptionelle position, og den måde, de udfører deres lederskab på, virkelig en velsignelse for os alle, og deres indblanding over hele verden bringer fred, fremgang, fremskridt, vækst og demokrati, og vi burde måske bare slappe af og nyde det hele?

Lad mig sige, at dette ikke er tilfældet, det er absolut ikke tilfældet.

Et ensidigt diktat og tvangsgennemførelsen af ens egne modeller frembringer det modsatte resultat. I stedet for at bilægge konflikter, fører det til en optrapning af konflikterne, i stedet for suveræne og stabile stater ser vi en voksende spredning af kaos, og i stedet for demokrati støtter man særdeles tvivlsomme, offentlige skikkelser, som rangerer lige fra åbenlyse neo-fascister til radikale, islamiske elementer.

Hvorfor støtter de sådanne personer? Det gør de, fordi de har besluttet at bruge dem som redskaber på vejen til at opnå deres mål, men så brænder de fingrene og reagerer med chok. Jeg holder aldrig op med at forundres over, at vore partnere

simpelt hen bliver ved med at træde på den samme rive, som vi siger i Rusland, det vil sige, at gøre den samme fejl om og om igen.

Engang sponsorerede de islamiske ekstremistbevægelser for at bekæmpe Sovjetunionen. Disse grupper fik deres kamptræning i Afghanistan og affødte senere Taliban og al-Qaeda. Hvis Vesten da ikke ligefrem støttede dem, så lukkede de øjnene og, må jeg sige, gav informationer, politisk og finansiel støtte til internationale terroristers invasion af Rusland (vi har ikke glemt dette) og landene i det centralasiatiske område. Først efter, at forfærdelige terrorangreb blev begået på selve USA's egen jord, vågnede USA op og erkendte den fælles terrortrussel.

Det var udelukkende kun det nuværende, egyptiske lederskabs beslutsomhed og visdom, som reddede det arabiske hovedland fra kaos og hæmningsløst hærgende ekstremister. I Syrien begyndte USA og dets allierede, som vi også har set det i fortiden, direkte at finansiere og bevæbne oprørere og tillade dem at fylde op i rækkerne med lejesoldater fra diverse lande. Lad mig stille spørgsmålet, hvorfra får disse oprørere deres penge, våben og militærspecialister? Hvor kommer alt dette fra? Hvordan er det lykkedes det berygtede ISIL at blive en så magtfuld gruppe, grundlæggende set en virkelig, væbnet styrke?

Med hensyn til de finansielle kilder, så kommer pengene i dag ikke kun fra narkotika, hvis produktion er vokset med ikke blot et par procentpoint, men er mangedoblet, siden de internationale koalitionsstyrker har været til stede i Afghanistan. Dette er I klar over. Terroristerne får også penge fra salg af olie. Olie produceres i territorier, som kontrolleres af terroristerne, som sælger den til dumpingpriser, producerer og transporterer den. Men nogen køber denne olie, sælger den videre og tjener på det og tænker ikke på den kendsgerning, at de således finansierer terrorister, som før eller siden kunne komme til deres egen jord og så ødelæggelse i deres eget land.

Rusland har gentagne gange advaret mod farerne ved ensidige militæraktioner, intervention i suveræne staters anliggender og flirt med ekstremister og radikale elementer. Vi insisterede på, at de grupper – og her først og fremmest Islamisk Stat – som bekæmpede Syriens centralregering, skulle indbefattes på listen over terrororganisationer. Men så vi nogen resultater? Vi appellerede forgæves.

Grundlæggende set er den unipolare verden simpelt hen et middel til at retfærdiggøre diktatur over folk og lande. Den unipolare verden viste sig at være en byrde, som var for ubehagelig, tung og vanskelig at håndtere for selv den selvudråbte leder.

Fælles, økonomiske projekter og gensidige investeringer bringer lande sammen på en objektiv måde og hjælper med at udglatte aktuelle problemer i forholdet mellem staterne.

Jeg tror, at vore amerikanske venner simpelt hen er i færd med at save den gren over, som de sidder på.

Vores aktive politik i det asiatiske Stillehavsområde begyndte ikke i går, og den er ikke en respons på sanktioner, men er en politik, som vi har forfulgt i efterhånden en hel del år. Ligesom mange andre lande, inklusive vestlige lande, så vi, at Asien spiller en stadig større rolle i verden, i økonomien og i politik, og vi har simpelt hen ikke råd til at ignorere denne udvikling.

At udvikle økonomiske bånd med disse lande og at gennemføre fælles integrationsprojekter skaber også et stort incitament for vores nationale udvikling. De demografiske, økonomiske og kulturelle tendenser i dag indikerer alle, at afhængigheden af kun en enkelt supermagt vil aftage. Dette er også et spørgsmål, som europæiske og amerikanske eksperter har talt og skrevet om.

Hvad kan vi så forvente, hvis vi vælger ikke at leve efter reglerne, selv om de måske er strenge og ubelejlige – men

vælger hellere at leve uden nogen regler overhovedet? Og det er et scenarie, som er helt igennem muligt; vi kan ikke udelukke det, i betragtning af spændingerne i den globale situation. Vi kan allerede nu komme med visse forudsigelser, når vi tager de aktuelle tendenser i betragtning, og disse forudsigelser er desværre ikke optimistiske. Hvis vi ikke skaber et utvetydigt system af gensidige forpligtelser og aftaler; hvis vi ikke opbygger mekanismer til håndtering og løsning af krisesituationer, vil symptomerne på globalt anarki uundgåeligt vokse.

Rusland har truffet sit valg – vi ønsker at udvikle vores økonomi og udvikle demokratiske værdier. Vi arbejder sammen med vore modstykker i f.eks. Shanghai Cooperation og BRIKS-fællesskabet. Vi ønsker, at vore meninger ligeledes respekteres. Vi må alle udvise forsigtighed for ikke at tage forhastede og farlige skridt. Nogle af aktørerne på den globale front har glemt nødvendigheden af dette.«

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Schiller Instituttets Ugeavis 44 – 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-LaRouche: Hvordan tyskerne kan overvinde deres pessimisme: Vi behøver en folkelig mobilisering!

26. okt. 2014 – Der er ufejlbarlige, umiskendelige træk, som giver oplysning om, hvorvidt en regering fører en god politik eller ej: Når den overvejende del af befolkningen er tilfreds og optimistisk med hensyn til fremtiden, så opfylder regeringen tydeligvis sin opgave med at tjene det almene vel. Hvis de fleste mennesker derimod er pessimistiske med hensyn til muligheden for at kunne ændre og forbedre noget for fremtiden, så fører denne regering tydeligvis en dårlig politik. Målt med denne målestok, fører f.eks. Kinas og Indiens regeringer en fremragende politik, mens Europas regeringer fører en afgrundsdyb politik. I Tyskland har omkring 90 % af folk denne opfattelse: »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget.« Denne diffuse følelse af afmagt er sammensat af forskellige årsager, men her skal blot en fremhæves, og det er en opfattelse af en bevidst eller ubevidst diskrepans i mange spørgsmål, mellem de erklæringer, som politikerne kommer med offentligt med hensyn til deres planer og vigtigheden af en bestemt politik, og så den helt personlige erfaring, som den berørte person selv har af denne politiks virkning på ham.

Konfucius gav engang en fyrste følgende svar på et spørgsmål om, hvilke forventninger, mesteren havde til den, der skulle regere:

»Uden tvivl, at idéerne berigtiges. Når idéerne ikke berigtiges, så stemmer ordene ikke; stemmer ordene ikke, så

bliver arbejdet ikke sat i værk; sættes arbejdet ikke i værk, så trives hverken moral eller dygtighed; men hvis moral og dygtighed ikke trives, så rammer straffene ikke; rammer straffene ikke, så ved folket ikke, hvad de skal rette sig efter. Derfor drager den ædle omsorg for, at han absolut kan udtrykke sine idéer i ord, og at han absolut kan gøre sine ord til handlinger. Den ædle skjuler ikke, at der i hans ord er noget, som er i uorden. Det er det, alting kommer an på.« Konfucius, Lun Yi (3.13)

Et godt eksempel på denne problematik med idéerne, som ikke stemmer, er den amerikanske regerings reaktion på den underskrivelse af en traktat til etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som fandt sted den 24. oktober, og hvor 21 asiatiske stater skrev under: Bangladesh, Brunei, Kina, Indien, Cambodja, Kasakhstan, Kuwait, Laos, Malajsien, Mongoliet, Myanmar, Nepal, Oman, Pakistan, Filippinerne, Katar, Singapore, Sri Lanka, Thailand, Usbekistan og Vietnam. Efter at den amerikanske udenrigsminister John Kerry på FN's generalforsamling, og på sin seneste rejse til Asien, udøvede maksimalt pres for at overtale Asiens regeringer til ikke at deltage i AIIB, erklærede den amerikanske finansminister Jacob Lew:

»Spørgsmålet er jo, om de følger de samme praksisser, som hjælper med at få nationaløkonomien til at vokse sig stærk og med et stabilt fundament?«

I virkeligheden drejer det sig imidlertid mindre om voksende nationaløkonomier, men derimod om, at AIIB, ligesom yderligere tre nye banker, som skal etableres – BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghai-samarbejdsorganisationens (SCO) Udviklingsbank og en Bank for den Sydasiatiske Sammenslutning for Regionalt Samarbejde (SAARC) – trækker sig tilbage fra praksissen med »Washington konsensus«. Disse nye banker deltager ikke længere i kasinoøkonomien, men vil udelukkende kun udstede kredit til investeringer i realøkonomien. AIIB vil fortrinsvis finansiere projekter i den Nye Silkevej og den

Maritime Silkevej.

Kinas præsident Xi Jinping opsummerede det under stiftelsesceremonien:

»I Kina har vi et ordsprog: 'Hvis du vil være rig, byg først en vej.' Og jeg mener, at det er en meget levende beskrivelse af den store betydning, infrastruktur har for den økonomiske udvikling.«

Netop dette princip har Kina anvendt i en økonomisk udvikling uden fortilfælde, hvor det på tre årtier er lykkedes og skabe et økonomisk spring frem til noget, som det tog industrinationerne flere århundreder at nå frem til. Kina har ikke blot opbygget et netværk af fremragende byggede hovedveje, som USA og Europa blot kan drømme om, men landet er også blevet verdensførende inden for konstruktion af højhastighedsjernbaner og har derudover klaret springet til at blive et innovationssamfund og uddannet tusinder af studerende inden for højteknologi, hvor kun en håndfuld kvalificerer sig i USA og Europa.

Virkeligheden er den, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran et kæmpekrak, som vil få sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i 2008 til at se ud som de berømte »peanuts«. Ingen anden end Den internationale Betalingsbank, BIS, centralbankernes centralbank, advarer om det nye krak, som er fremkaldt af de mange, billige penge (pengetrykning) og de herigennem udløste bobler og den tøjlesløse adfærd. Den tidligere BIS-cheføkonom William White regner, i betragtning af stigningen (på 50 %) af den globale gældsbyrde, situationen for at være mere skrøbelig end i 2007.

I øjeblikket tyder alt på, at, som følge af Den europæiske Centralbanks stresstest af de europæiske banker, vil de såkaldte TBTF-banker – altså de banker, som er 'for store til at lade gå fallit' – blive endnu større, fordi de får mulighed for at overtage nogle af investeringerne fra de kommercielle

og regionale banker, såvel som sparekasser, som ikke vil bestå stresstesten. Det betyder, at enhver forlængelse af det nuværende, kriminelle finanssystem gennem de samme, fortsatte midler, som er pengetrykning, en brutal nedskæringspolitik og en omfordeling fra de fattige til de rige, vil resultere i endnu mere katastrofale trusler mod menneskeheden. Den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem er uundgåelig. Allerede i 1974, altså tre år efter, at Nixon, gennem ophævelsen af de faste vekselkurser og frakoblingen af dollaren fra guldstandard, havde foretaget det sporskifte, som førte til den nuværende kasinoøkonomi, ledede Lyndon LaRouche en videnskabelig arbejdsgruppe, som kom til det resultat, at den allerede daværende, begyndende tendens med Den internationale Valutafonds og Verdensbankens betingelsespolitik over for udviklingslandene på længere sigt ville føre til et biologisk holocaust. LaRouche advarede dengang om, at man ikke ustraffet kunne sænke levestandarden dramatisk for hele kontinenter, uden at befordre udbrud af gamle og nye, smitsomme sygdomme, som fra et bestemt punkt at regne ville true hele menneskehedens overlevelse.

LaRouche har i de forløbne årtier gang på gang gentaget disse advarsler, blandt andet også under høringer i den amerikanske Kongres. Men også Verdenssundhedsorganisationen, WHO, offentliggjorde i 2001 en prognose, der sagde, at der endnu var et tidsvindue på ca. ti år til at tage initiativ til effektive forholdsregler mod spredning af gamle og nye epidemier og fremkomsten af antibiotikaresistente, sygdomsfremkaldende bakterier. Men som bekendt blev der hverken iværksat udviklingsprogrammer for at befri den såkaldte tredje verden fra fattigdom, eller investeret midler fra regeringer og farmaceutiske koncerner i den nødvendige forskning for at forstå faren for et biologisk holocaust, gennem en dybere forståelse af spørgsmålet om liv i biosfæren i det hele taget af, og for at forstå de forskellige organismers biokemiske interaktioner, som Vladimir Vernadskij således identificerede.

Hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at inddæmme ebola-epidemien og forhindre, at den spredes over hele planeten, må der omgående etableres en international styringskomite, som koordinerer alle indsatser – og vel at mærke militære forsvarsindsatser mod biologisk krigsførelse, såvel som for inddæmning af smitsomme sygdomme. Der må etableres en luftbro til transport af sundhedspersonale, medicinsk udstyr og levnedsmidler til de vestafrikanske stater. Denne luftbro må, i betragtning af katastrofens omfang, værre større end luftbroen til Berlin efter Anden Verdenskrig. Gennem en kombination af denne luftbro og udsendelsen af hospitalsskibe fra alle lande, der har sådanne, må der så hurtigt som muligt stilles omkring 10.000 hospitalssengepladser på niveau 4 til rådighed på stedet. Og alle videnskabelige ressourcer fra den private industri, universiteter og militæret må omgående indgå i et internationalt samarbejde for at udvikle og på en sikker måde teste vacciner gennem et forceret program i stil med Manhattan-projektet.

Hvis vi skal forhindre, at en kombination af en verdensomspændende ebola-epidemi, det transatlantiske finanssystems sammenbrud – for slet ikke at tale om konsekvenserne af en spredning af IS-terrorismen, ikke blot i Mellemøsten, men i hele den strategiske situation – skal føre til et ukontrollerbart kaos og en ny, denne gang termonuklear, verdenskrig, så må vi sætte et fundamentalt paradigmeskift i gang.

På baggrund af dette udgør AIIB og de andre, nye banker i Asien ingen konkurrent til IMF, Verdensbanken eller Deutsche Bank, men de er derimod med sikkerhed en redningsbåd på det tidspunkt, hvor det transatlantiske Titanic går ned. Vi må holde op med at lade politikerne slippe af sted med deres ordskvalder, når vi i grunden godt ved, at de lyver eller blot forsøger at bringe finansoligarkiets geopolitiske interesser til torvs gennem behændige PR-tricks, som det var tilfældet i det citerede eksempel med Jacob Lew. Konfucius havde ret: Når

idéerne ikke stemmer – ikke er rigtige – bliver arbejdet ikke sat i værk, og det tjener hverken moral eller dygtighed.

For tyskernes yndlings sætnings vedkommende – »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget« – gælder det:

For det første, så kan man meget udmærket forandre noget. Vi kan nemlig sørge for, at Tyskland samarbejder med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og hjælper med at besejre betingelserne for fattigdom, som er dér, hvor årsagen til udbruddet af denne livstruende pandemi skal findes.

Og for det andet: Hvis vi holder fast i denne pessimistiske anskuelse, så vil den blive til en selvopfyldende profeti, for så vil der muligvis snart virkelig ikke være nogen tilbage, som kan gøre noget!

Det første skridt må være at indrømme IMF's, Verdensbankens og finansoligarkiets mislykkede politik, og også vores egen, indre tankefordærvelse, som har bragt så mange af os dertil, at vi så længe har været passive tilskuere til dette kriminelle systems aktiviteter – og, i nogle tilfælde, har nydt godt af det.

**Island: Forslag om
genfremsættelse af et
Glass/Steagall-lovforslag i**

det islandske parlament

I sidste uge genfremsatte Álfheiður Ingadóttir sit forslag om et lovforlag med Glass-Steagall-loven som model til vedtagelse i det islandske parlament, Althingi. Siden sidste valg har Álfheiður været suppleant i parlamentet, og fik en mulighed for at genfremsætte forslaget, mens hun afløste i en periode på to uger. Her følger teksten til forslaget (der er også en 3-sides rapport, som begrundet forslaget, men som ikke er oversat til engelsk):

»Forslag til en parlamentsvedtagelse af opdelingen af kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter.«

[Medstillere:]

Álfheiður Ingadóttir, Ögmundur Jónasson, Helgi Hjörvar, Birgitta Jónsdóttir, Óttarr Proppé, Sigríður Ingibjörg Ingadóttir, Helgi Hrafn Gunnarsson, Lilja Rafney Magnúsdóttir, Jón Þór Ólafsson, Bjarkey Olsen Gunnarsdóttir.

»Parlamentet har udpeget Finans- og Økonomiministeriet til at fremlægge et lovforlag, som garanterer adskillelsen af kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter, med det formål at minimere risici for nationaløkonomien pga. bankaktiviteter, og reducere offentlighedens risiko for finansielle tab, forårsaget af bankkriser. Lovforlaget skal fremlægges for parlamentet i løbet af den 145. parlamentsforsamling.«

(Link til forslaget nedenfor.)

Denne ordlyd er stærkere end det forslag, som komiteen kom med under den forrige parlamentsforsamling. Dengang opfordrede forslaget ministeren til at oprette en komite, der skulle overveje, om man skulle vedtage en bankopdeling, idet man overvejede udviklingen i andre lande.

De ti PM'er, som er medstillere af forslaget, kommer fra fire forskellige partier. Regeringspartierne har 38 ud af 63 medlemmer i parlamentet, og finansminister Bjarni Benediktsson påstås at være imod en bankopdeling. Men i henhold til pålidelige kilder mener mindst tre af hans partifæller imidlertid noget andet, og i 2010-2012 var medlemmer fra Centerpartiet, af hvilke to nu er ministre (Eygló Harðardóttir og Sigurður Ingi Jóhannsson), medstillere af forslaget. Så forslaget kan måske blive vedtaget.

Fremsættelsen af forslaget blev dækket i Internetversionen af den største, islandske avis, Morgunbladid (se link nedenfor).

Link til forslaget på Althingis hjemmeside:
<http://www.althingi.is/altext/144/s/pdf/0410.pdf>

Link til artiklen i Morgunbladid:
http://www.mbl.is/frettir/innlent/2014/10/23/bankastarfsemi_verdi_adskilin/

En Prometheus-tilgang til udvikling af nye former for

ild: Udvinding af helium-3 på Månen for en menneskehed med fusionskraft

Den seneste opgave, som hr. LaRouche har givet os, har været at udvikle menneskeheden som en målestok for universet, gennem en dybere forståelse af kreativitet som en naturkraft ud fra den russisk-ukrainske videnskabsmand Vladimir Vernadskijs anskuelser. Afslører opdagelser ting, som allerede eksisterer i naturen – principper, fysiske love og lignende? Eller endnu bedre: er opdagelsens substans i sig selv en del af det, der udgør naturen? Er det ikke et naturfænomen? Kan en verdensanskuelse anses for at være fuldendt, som ikke inkluderer denne forandringsproces som en fundamental, substantiel del af naturen? Det vil jeg senere sige noget mere om.

Download (PDF, Unknown)

Power Point-mappe Jason Ross, Schiller Institut konference i Tyskland, okt. 2014

Download (PDF, Unknown)

Radio Schiller den 27. oktober 2014: Efter valget i Brasilien og Ukraine//Ebola nødplan

Fra LaRouche-bevægelsen 25. okt. 2014: En nødplan til besejring af en ebola-pandemi

Se pdf-versionen nedenfor.

Michael Osterholm, nuværende direktør for Centeret for Forskning og Politik vedr. Smitsomme Sygdomme ved Minnesotas universitet, og én af verdens førende eksperter i folkesundhed og biosikkerhed, er blevet meget citeret for sin identificering af de tre faser af en epidemisk kontrol:

Plan A: At kvæle virussen dér, hvor den i øjeblikket forekommer epidemisk.

Dette er afhængigt af, at man har tilstrækkeligt med hospitalssengepladser og sundhedspersonale til at tage sig af hver enkelt patient. I et ideelt scenarie isoleres hver

patient, som konstateres smittet, for at sikre, at virussen ikke overføres til familie, venner og samfundet generelt. Når en patient først er konstateret smittet, går sundhedsarbejdere i gang med at opspore kontakt således, at enhver kontakt, som begynder at udvise tegn på infektion, ligeledes kan isoleres, og så gentages processen. Dette er en klassisk fremgangsmåde inden for folkesundhed, som har succes med at standse spredningen af en virus i enkelttilfælde af sygdommen. Det har ved tidligere udbrud af ebola og andre smitsomme sygdomme haft held til at inddæmme sygdommene. Det var, hvad man gjorde i sidste måned, da en diplomat fra Liberia kollapsede ved ankomsten til Lagos' lufthavn i Nigeria og blev diagnosticeret med ebola. Hvis personen imidlertid når frem til områder med mange mennesker, især, hvis det drejer sig om områder, hvor folkesundhedsinfrastrukturen og sundhedsydelserne er begrænset, er der fare for en eksponentiel smittespredning. Så er det tid til Plan B.

Plan B består i at mobilisere ethvert aspekt af sundhedsinfrastruktur og den lægefaglige infrastruktur for at identificere de smittede, for dernæst hurtigt at isolere og behandle dem for at standse yderligere smittespredning. For at Plan B kan virke, skal mindst 70 % af de smittede personer identificeres, isoleres og behandles.

Plan C involverer den eneste, garanterede løsning på en epidemi med smitsomme sygdomme: at vaccinere størstedelen af befolkningen i et område, ramt af en epidemi, med en effektiv vaccine.

Da den første bølge af ebola-tilfælde forekom i Guinea i marts måned med mistanke om tilfælde i Sierra Leone og Liberia, var det første gang, virussen optrådte i Vestafrika, og første gang, den optrådte uden for et isoleret område. Men hvis man havde responderet korrekt, så kunne Plan A have været iværksat til at inddæmme spredningen af denne dødelige infektion. Det skete ikke.

I september var epidemien ude af kontrol og spredes vildt i Guinea, Sierra Leone og Liberia. Under FN's generalforsamling i New York blev epidemien erklæret for en international sundhedsnødsituation. USA og andre nationer forpligtede sig til omgående at mobilisere hjælp. Men i dag, næsten to måneder senere, er meget lidt hjælp nået frem.

Præsident Obama lovede at udstationere op til 4.000 amerikanske tropper, som skulle oprette hurtige forsyningslinjer og omgående opføre 17 behandlingscentre med hver 100 sengepladser, så vel som også testlaboratorier og faciliteter til at skaffe sig af med affald. Til dato er kun ét af disse behandlingscentre blevet færdige, og det er endnu ikke åbent pga. af mangel på personale. I mellemtiden fortsætter infektionen med at spredes så hurtigt, at selv Verdenssundhedsorganisationen er blevet tvunget til at indrømme, at de ikke har pålidelige tal på hverken antallet af nye tilfælde, eller antal døde. Personalet i marken er alt for overbebyrdede til at rapportere nye smittetilfælde, selv når det lykkes at konstatere disse, men deres bud lyder på, at de fleste tilfælde ikke er blevet konstateret eller indrapporteret. Blandt de tilfælde, som er rapporteret og bekræftet af laboratorieprøver – og det skal indrømmes, at det er et lille mindretal af tilfældene derude – er der kun behandlingspladser til under 20 % af dem.

Mere alarmerende er den dystre kendsgerning, at epidemien også spreder sig geografisk og sandsynligvis vil sprede sig til langt større områder i de kommende måneder. Som det gentagne gange er blevet bemærket, så falder regn, som er fordelagtig for afgrøder, i Vestafrika fra maj til oktober, som udgør vækstsæsonen, med en høstsæson fra august til oktober. I denne periode arbejder tusindvis af vestafrikanske mænd og drenge i deres hjemlandsbyer. Når høsttiden er forbi, rejser de til jobs i guldminer i Burkina Faso, Mali, Niger og Ghana; til kokosnød- og palmeolieplantager i Ghana og Elfenbenskysten; til dadelhøsten og fiskeri i Mauretania og Senegal; og til

ulovlig fremstilling af trækul i Senegal, Mali, Elfenbenskysten, Ghana, Burkino Faso og Niger. De rejser for det meste til fods for at undgå kontrolposter ved grænsen, og har som regel ECOWAS ID-kort, som giver fri indrejse til alle medlemsstater i Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater. Rejsen tager som regel et sted mellem en dag og tre dage. Dette sætter selvfølgelig scenen for en endnu mere udbredt katastrofe.

HVAD MÅ DER GØRES?

Foreløbig er Plan B tydeligvis mislykkedes. De lovede hospitalssengepladser kan efter det mest optimistiske skøn ikke etableres før om mere end en måned. Selv, hvis hele den lovede hjælp blev leveret, og alle de behandlings- og testfaciliteter, som foreløbig er planlagt, blev etableret og omgående bemandet, ville det stadig være alt for lidt til at inddæmme denne epidemi.

Med hensyn til Plan C, udviklingen af en effektiv vaccine, så er målet, alt imens der på nuværende tidspunkt flere forskellige steder er adskillige testforsøg i gang, af hvilke nogle er lovende, at have adskillige tusinde doser effektiv vaccine til rådighed for sundhedsarbejdere omkring begyndelsen af næste år – hvilket er langt fra tilstrækkeligt til at forhindre epidemien i at sprede sig over hele Afrika og dernæst uundgåeligt til resten af planeten.

Baseret på rådføringen mellem hr. LaRouche og de fremmeste, globale specialister inden for kontrol med smitsomme sygdomme er det tydeligt, at intet mindre end en fuldt optrappet mobilisering efter militært forbillede i tilfælde af en inddæmning af en global, biologisk terrorhandling eller biologisk krigsførelse, vil være tilstrækkeligt. Hidtil har alle eksisterende mekanismer og institutioner vist sig enten

at være utilstrækkelige eller inkompetente til at opfylde de nødvendige krav.

En plan, som virker og er effektiv, kræver, at i det mindste følgende forholdsregler omgående etableres:

- * Etableringen af en international styringskomite under ledelse af amerikanske og russiske militærplanlæggere og specialister i biologisk inddæmning, til koordinering af en global, topstyret indsats, idet alle til rådighed stående ressourcer, til inddæmning og besejring af ebola-udbruddet, tages i brug.

- * Hvis der skal være noget håb om at forhindre en geografisk spredning af epidemien til andre dele af Afrika, Caribien og andetsteds, må situationen i de nationer, hvor de nuværende brændpunkter findes, bringes under kontrol. Dette vil kræve en nødhjælps-luftbro efter samme model (men i endnu større omfang) som luftbroen til Berlin i 1948, for at levere lægeudstyr, uddannet personale og tilstrækkelige fødevarerforsyninger til at behandle den relevante befolkning på stedet. Derudover må hospitalsskibe fra USA, Rusland, Kina og andre nationer sejles til Vestafrikas kyst og stilles til rådighed til behandling af de smittede. Blot to amerikanske hospitalsskibe ville alene fremskaffe 2.000 fuldt bemandede sengepladser i et fuldstændig inddæmnet miljø. Når dette kombineres med de udstrakte lægefaglige faciliteter om bord på flådens hangarskibe af Nimitz-klassen, samt amfibie-angrebsskibe, med tilslutning fra kapaciteterne på lignende skibe fra Rusland, Kina og andre nationer, så ville vi kunne begynde at fremskaffe de tusinder af nødvendige sengepladser og nedbringe dødstallene, og samtidig forhindre den geografiske spredning af smitten.

- * Lanceringen af et globalt Manhattan Projekt, som omfatter

alle forskningsspecialister fra hele verden for hurtigt at udvikle, teste og masseproducere en vaccine. Et sådant initiativ ville fjerne den tid, som i øjeblikket spildes på dobbeltbestræbelser, og også fjerne barriererne mellem private og statslige laboratorier, samt etablere og opretholde den højeste standard af kontrolgrupper på samme videnskabelige niveau, samt standarder for sikker og effektiv testning. Det byder også på den eneste mulighed for at producere den kvantitet af doser, som er nødvendig for effektivt at besejre virussen. Flere en 1 milliard mennesker bebor det afrikanske kontinent, hvilket betyder, at det, som rent faktisk kræves, er i størrelsesordenen 500 millioner doser af en eller flere former for effektiv vaccine.

* Sluttelig må forebyggende planer, der muliggør en omgående konstatering og behandling af nye ebola-tilfælde uden for det nuværende brændpunkt, etableres over hele verden, hvor hver enkelt nation etablerer en standard svarende til den gamle, amerikanske Hill-Burton-standard for forskellige former for behandlingsfaciliteter på hvert sted. Den nylige række af fejl i håndteringen af det første smittetilfælde med ebola i USA i Dallas, Texas, tjente som bevis for den kendsgerning, at det offentlige sundhedssystems infrastruktur, og sundhedsydelserne og beredskabet i verdens vitterligt mest fremskredent udviklede nation, er brudt totalt sammen.

For at USA skal kunne imødegå den standard, som kræves for at fremskaffe biosikkerhed til vores egen befolkning, kræves der, at man erklærer et nødforbud for Obamacare og i stedet leverer et generelt sundhedssystem for alle amerikanere, som inkluderer et generelt vaccinationsprogram mod de aktuelle influenza-strenger, som nu truer Nordamerika.

Alle disse handlinger vil, til trods for deres indledningsvise natur, i det mindste bevæge verden frem til et effektivt paradigme for at afvende en katastrofe på niveau med det 21. århundredes Sorte Død. Det er i sig selv ikke tilstrækkeligt

til at løse problemet med den økonomiske disintegration, som er blevet påtvunget verden af et britisk-centreret finansoligarki, som er hensynsløst besluttet på at reducere verdens befolkning; det løser heller ikke de andre, eksistentielle kriser med krig og finanssammenbrud, som vi alle står overfor. Men det er en begyndelse.

For os i USA kan vi ikke komme uden om den barske kendsgerning, at, så længe, Barack Obama fortsat har kontrol over præsidentskabet, hvor han agerer som et redskab for det samme, britisk-centrerede finansoligarki, som har bragt os til denne eksistentielle krise, så vil intet af alt dette ske. Barack Obama bør fjernes fra embedet gennem de midler, som Forfatningen giver os.

Download (PDF, Unknown)

Fra LaRouche-bevægelsen 22. okt. 2014: Brug videnskaben om noosfæren for at standse Det britiske Imperiums Nye Sorte Død

Lyndon LaRouche tilbragte eftermiddagen i møde med en gruppe medarbejdere, hvor han fastlagde de afgørende træk af en global krigsplan for at besejre den dødelige ebola-epidemi, som er begyndt at feje hen over planeten med udgangspunkt i

Vestafrika. En politisk erklæring fra EIR med en sådan plan, som er udarbejdet i samråd med ledende specialister i folkesundhed, vil blive præsenteret i løbet af de næste 24 timer og vil blive cirkuleret videst muligt i både USA og internationalt, og som vil samle de kræfter, som har helliget sig standsningen af den britiske imperiepolitik med overlagt folkedrab. Det politiske momentum, som er blevet skabt gennem BRIKS og dets allierede nationer, og som er et resultat af BRIKS-topmødet i Brasilien den 15.-16. juli d.å., kombineret med LaRouche-bevægelses idéer og aktiviteter, internationalt og i USA – inklusive fjernelsen af Barack Obama fra embedet – udgør en kombination af kræfter, som muligvis vil være tilstrækkelige til at vinde denne krig, og som muligvis kan gøre det i tide. Men det vil afhænge af, om du, som læser disse linjer, handler i denne dødelige krisestund.

De afgørende forholdsregler, som kræves for at konfrontere ebola-epidemien, er forhånden og findes opført nedenfor, men »hele jeres plan vil ikke virke«, understregede Lyndon LaRouche i dag, medmindre den er centreret omkring »den afgørende forskel mellem dyrisk og menneskelig adfærd«. Som Vladimir Vernadskij viste, så

»er menneskehedens adfærd ikke i overensstemmelse med dyrenes adfærd; eller, hvis den er, så er der noget i vejen med den. Kun menneskeheden kan gøre opdagelser af principper, som intet dyr kan forstå.«

Hovedtræk af planen, som i dag blev gennemarbejdet sammen med Lyndon LaRouche, inkluderer det følgende:

* En international styringskomite, med repræsentanter fra passende amerikanske og russiske militærplanlæggere og lægefaglige specialister, må omgående oprettes for at koordinere en global, topstyret indsats for at anvende alle til rådighed stående, internationale ressourcer for at besejre ebola-udbruddet.

* Idet det er mislykkedes at inddæmme det oprindelige udbrud i Vestafrika, må Plan B omgående iværksættes for at forhindre den geografiske spredning fra det umiddelbare »brændpunkt« til andre dele af Afrika, Caribien og andetsteds. Dette må indbefatte en nødhjælpsluftbro med lægeligt udstyr, uddannet personale og tilstrækkelige fødevarerforsyninger til at behandle den relevante befolkning på stedet. Hospitalsskibe fra USA, Rusland og andre tilgængelige nationer må omgående sejles til Vestafrikas kyst for at hjælpe i indsatsen for omgående at nedbringe dødsraten, samtidig med at forhindre den geografiske spredning.

* Et internationalt »Manhattan Projekt« må lanceres, som involverer alle forskningsspecialister i hele verden for hurtigt at udvikle, teste og masseproducere en ebola-vaccine. Globale standarder for afprøvning må opretholdes, alt imens processen må kraftigt fremskyndes.

* Forebyggende planer for omgående at detektere og behandle nye tilfælde af ebola uden for det vestafrikanske »brændpunkt« må iværksættes over hele verden, hvor hver enkelt nation – inklusive USA – etablerer Hill-Burton-standarder for behandlingsfaciliteter på hver enkelt lokalitet. Denne indsats bør også omfatte universel vaccination for de aktuelle virusstrenge af influenza, som nu er ved at nå til Nordamerika.

* Alle ovenstående tiltag forudsætter en fjernelse af Obamacare og, hvad der er vigtigere, at Barack Obama omgående fjernes fra embedet gennem forfatningsmæssige midler.

Men, understregede LaRouche,

»uden den menneskelige adfærdsfaktor vil hele jeres system ikke virke. Så I må opdrage og uddanne folk i overensstemmelse hermed, i modsat fald vil hele jeres plan

ikke virke, undtagen nærmest ved et tilfælde. Og jeg tror ikke, vi ønsker tilfældigheder i denne sag.«

Fra LaRouche-bevægelsen 21. okt. 2014: Den humane og den inhumane respons på truslen fra ebola

Måden, hvorpå man, herunder nationer, responderer på det eskalerende udbrud af den ødelæggende ebolavirus i Afrika, kan skarpt opdeles mellem en human måde – hvor man udtrykker solidaritet og videnskabelig forpligtelse konfronteret med denne dødelige trussel – og så en inhuman måde, hvor man søger at benægte truslen og lulle folk ind i en tilstand, hvor de vil blive dræbt af denne trussel.

Den cubanske præsident Raul Castro kom, på et møde i går for sydamerikanske embedsfolk fra sundhedssektoren, med en ekstraordinær opfordring til global handling. Han gik videre end til de læger, som Cuba har sendt, og stadig sender, til Afrika, og til at begynde at organisere et skjold i sundhedssystemet for de caribiske nationer, inkl. Haiti, og udstedte en særdeles specificeret opfordring til global, koordineret handling, som involverer hver eneste nation i henhold til dens kapaciteter, for at bekæmpe det, som med passivitet kan blive til en dødbringende, verdensomspændende pandemi. Castro sagde, at Cuba var parat til at koordinere denne mission sammen med USA. Samtidig opfordrede dr. Michael Osterholm, som arbejder sammen med et internationalt velgørenhedsprogram for et »Manhattan Projekt« for udvikling

af en ebola-vaccine, regeringer til på forhånd at bestille 500 millioner vaccinedoser for at sikre, at det sker.

Disse ting sker i ånden af Helga Zepp-LaRouches hovedtale til Schiller Instituttets 30-års jubilæumskonference i Frankfurt, Tyskland, hvor hun kalder på »en ny æra for menneskeheden«; en ånd, der markeres af økonomisk udvikling »for den andens fordel«, og ikke til for geopolitiske fordele; en ånd, der markeres af den nye »BRIKS-dynamik«, som hun talte om. Denne konference samlede personer fra offentlige institutioner fra hele verden, og især fra Kina.

Samtidig masseuddeler LaRouchePAC over hele USA en flyveseddel om ebola med opfordring til handling, »Lad ikke Obamas løgne om ebola slå dig ihjel«, i går på begivenheder fra et forum om ebola i Washington til et politisk møde med Bill Clinton i Louisiana. Under en diskussion i LaRouchePAC's politiske komite i går demonstrerede Diane Sare rent grafisk, hvor nemt sundhedspersonale kunne blive dræbt af ebola ved at følge de slappe »procedurer« fra det amerikanske Center for Kontrol og Forebyggelse af Sygdom.

Den inhumane respons kom fra dr. Anthony Fauci, som er en af nationens førende eksperter inden for smitsomme sygdomme, og som sagde, at han »ikke kunne sige noget om ebola uden først at cleare det med Det hvide Hus«, efter at han først havde sagt til det amerikanske folk, »Lad være med at bekymre jer«. Det tidligere medlem af Obamas regeringsstab Cass Sunstein skrev i en leder, at ebola var mindre farligt end trafikulykker, og at pressen burde holde op med at skrive om det.

Og så er der Obama, som intet har gjort, og som ikke har anmodet Kongressen om noget til at bekæmpe ebola, selv om han var meget hurtig til at anmode om 1 mia. dollars i sidste måned – til at træne jihadister i Saudi Arabien til at bekæmpe andre jihadister.

»Obama er i færd med at blive en diktator!« udbrød økonom og statsmand Lyndon LaRouche, da han fik en briefing om Faucis indrømmelse af, at han ikke kunne tale frit. Obama er også en britisk marionet, som kan stilles for en rigsret, og som må stilles for en rigsret, hvis USA og verden skal overleve ham.

Trailer: Den Nye Silkevej og Kinas Måneprogram

**Schiller Instituttets 30-års
jubilæumkonference den
18.-19. oktober, Frankfurt:
Den nye Silkevej og Kinas
Måneprogram: Mennesket er den
eneste skabende art.**

*Følgende resolution skrevet af Schiller Instituttets
præsident, Helga Zepp-LaRouche, blev vedtaget:*

Menneskeheden oplever i øjeblikket en dyb civilisationskrise, hvor samfundsfundamentet i mange dele af verden er blevet

udhullet, og hvor etablerede regler for internationale relationer er blevet nedbrudt. Oven i dette står vi over for dødbringende farer, som hver for sig kunne føre til den menneskelige arts mulige udslettelse.

* For det første er der Ebola-epidemien, som allerede er ude af kontrol i Afrika, som der ikke findes nogen helbredende behandling for, og som truer med at blive en større trussel end det 14. århundredes Sorte Død.

* For det andet er der terrortruslen mod hele verden, samt folkedrab, som breder sig fra det såkaldte IS-kalifat, og som ikke blot udviser et umenneskeligt barbari, men som udrykkeligt truer Rusland og Kina og derfor er i færd med at blive til den potentielle udløsermekanisme, der kan få hele Sydvestasien til at eksplodere og endog føre til en ny verdenskrig.

* Og for det tredje er der absolut vished for, at det totalt bankerotte, transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran at eksplodere og således også true med at kaste en stor del af verden ud i en ny Mørk Tidsalder.

I lyset af disse tre, dødelige farer er det et spørgsmål om liv eller død for menneskeheden at sætte en stopper for den umoralske og tåbelige politik, der går ud på geopolitik og konfrontation over for Rusland og Kina. I stedet må vi have en anden dagsorden med menneskehedens fælles mål og samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer for at besejre disse dødelige trusler.

Vi opfordrer alle fornuftige kræfter i Europa og USA til at tilslutte sig den nu fremvoksende, ny økonomiske verdensorden, som repræsenteres af BRIKS og den Nye Silkevej. Lad os arbejde på at etablere en inkluderende fredsorden, med deltagelse af hver eneste nation på kloden, en fredsorden for det 21. århundrede, som er en menneskehed værdig, der er den eneste, kendte, kreative art i universet. Lad os blive voksne i

menneskehedens manddomsår, hvor kærlighed, kreativitet og skønhed definerer værdierne for vor fælles, menneskelige familie.

Klik her for konferenceprogrammet

Klik her for konferencevideoer og -afskrifter på originalsprogene

Taler på dansk fra konferencen:

Helga Zepp-LaRouche: **Den nye Silkevej transformerer planeten –
En ny æra for menneskeheden**

Download (PDF, Unknown)

Jason Ross: **En Prometheus-tilgang til udvikling af nye former
for ild:**

**Udvinding af helium-3 på Månen for en menneskehed med
fusionskraft**

Download (PDF, Unknown)

Fra en tidligere konference:

Helga Zepp-LaRouche:

Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års Jubilæums-
konference i New York, juni 2014:

»Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«